

ΤΑ ΙΕΡΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

Ὁ ἐξελληνισμὸς τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἦτο τὸ ἀναγκαῖον ἐπακολούθημα τῆς μεταφορᾶς τῆς ἔδρας τῆς εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐν μέσῳ δηλαδὴ ἐλληνικῶν χωρῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεταφορὰ αὕτη ἐγένετο ἄνευ κλονισμῶν, ἦτο ἐπίσης ἐπόμενον οἱ πληθυσμοὶ τῶν χωρῶν τούτων, διωργανωμένοι ὥς ἦσαν εἰς κοινότητος αὐτοδιοικουμένας, νὰ συνεχίσουν ἀπροσκόπτως τὴν προτέραν των ζωὴν, χωρὶς οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐπικράτησις τοῦ χριστιανισμοῦ νὰ ἀλλοιώσῃ αἰσθητῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς τότε ἐλληνικῆς κοινωνίας, ἀφοῦ «καὶ αὐτοὶ οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ προσῆλθον εἰς τὸν Χριστιανισμόν», ὥς ἔλεγε τότε κάποιος ζωγράφος μοναχός.

Πράγματι βλέπομεν ὅτι οἱ Ἕλληνες, ἐκχριστιανισθέντες, ἐξελλήνισαν τὸν Χριστιανισμόν, εἰς τόσον βαθμὸν μάλιστα, ὥστε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι, ἔαν Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης ἐνεφανίζετο πεντήκοντα ἔτη μετὰ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας, θὰ εὗρισκεν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπόθει ἡ ψυχὴ του καὶ δὲν θὰ ἀνεδεικνύετο διώκτης του. Πάντως γλώσσα, ἥθη, ἔθιμα, θεσμοί, παραδόσεις, ἅπαντα ἐν γένει τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐλληνιστικῆς περιόδου, ἅπαντῶσι καθ' ὅλον τὸν μακράκαινα βίον τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ἀπὸ τῶν ἀρχῶν του μέχρι τῆς ὑστάτης αὐτοῦ πνοῆς.

Ἐνταῦθα θὰ πραγματευθῶμεν ἀπλῶς περὶ ἐνὸς σημείου σχετικοῦ πρὸς τὰς περιουσίας τῶν Χριστιανικῶν ναῶν. Αὗται προήρχοντο ἐξ εὐσεβῶν δωρεῶν καὶ συνίσταντο εἰς χρήματα ρενστά, ἀναθήματα καὶ κτήματα. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν περίοδον, ὥς καὶ κατὰ τὴν ἐλληνιστικὴν, οἱ ναοὶ καὶ πάντα τὰ θρησκευτικῆς φύσεως ἱδρύματα, ἀσκληπιεῖα, μαντεῖα, τεμένη κλπ. κατεῖχον τοιαῦτα περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἴδωμεν ποία σχέσις ὑφίστατο μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν τῆς χριστιανικῆς περιόδου.

Ἐκαστος ναὸς ἢ θρησκευτικὸν ἱδρυμα κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα εἶχεν ἰδιαιτέρον *ἱερόν ταμεῖον*, ἐν ᾧ ἦσαν κατατεθειμένα τὰ χρήματα καὶ τὰ τιμαλφῇ ἀναθήματα. Ἐκ παραλλήλου ὅμως ὑφίσταντο ἐν τοῖς ναοῖς καὶ τὰ ταμεῖα τῶν πόλεων, οἱ θησαυροί, τελοῦντες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν οἰκείων θεῶν. Τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς ταμεῖοις φυλασσόμενα χρήματα καὶ ἀναθήματα προήρχοντο ἐξ εὐσεβῶν δωρεῶν καὶ ἦσαν προωρισμένα, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὴν

συντήρησιν τοῦ ἱερατικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ καὶ πρὸς καλλιέργειαν τῶν γαιῶν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ δι' ἀγαθοεργίας. Αἱ πόλεις ὅμως, χρείας τυχοῦσης καὶ μὴ ἐπαρκοῦντος πρὸς θεραπείαν αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς θησαυροῖς των ποσοῦ, ἔθετον χεῖρα ἐπὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων ὑπὸ μορφὴν δανείων καὶ τῇ μεσολαβήσει τραπεζιτικῶν ἰδρυμάτων, τοιαῦτα δὲ ὑπῆρχον εἰς ὅλα τὰ σπουδαῖα ἱερά, ὥς τοῦ τῆς Κῶ, τῶν Δελφῶν, τῆς Δήλου κλπ. μὲ τόκον 10 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ τιμαλγῇ ἐκ τῶν ἀναθημάτων ἐχρησιμοποιοῦντο πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Ταῦτα χωνευόμενα μετετρέποντο εἰς χρῆμα. Ἐν Δελφοῖς ἔχομεν τὸ παράδειγμα τῶν Φωκέων, οἱ ὅποιοι, μετὰ τὸ 356, ἐχώνευσαν πάντα τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἀναθήματα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κατεσκεύασαν νομίσματα διὰ νὰ συντηρήσουν τὸ μισθοφορικόν των στράτευμα. Κατὰ τὰς ἀρχὰς μάλιστα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου αἱ ἐχθραὶ τῶν Ἀθηναίων πόλεις διενεοθήθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ τὰ χρήματα καὶ τὰ ἀναθήματα τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῶν Δελφῶν (Θουκ. 1. 143).

Πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πράξεις ἐγίνοντο τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν πόλεων. Οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τῶν ναῶν ἦσαν ἅπλοι ἐκτελεσταί.

Ὁ δανεισμός ἐγίνετο δυνάμει συμβολαίου, ἀλλ' αἱ δανειζόμεναι πόλεις δὲν ἐδείκνυνον πάνποτε πολὺν σεβασμὸν πρὸς αὐτό. Αἱ Ἀθηναὶ μάλιστα οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ ἀποσβέσωσι τὰ πρὸς τὰ ἱερά ταμεῖα χρέη των. Λέγεται δὲ προσέτι ὅτι ἀπέσπασάν ποτε καὶ τμῆμα ἐκ τοῦ χρυσοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀνεπλήρωσαν. Τὸ μόνον ὄπλον, τὸ ὁποῖον διέθετον τὰ ἱερά κατὰ τῶν κακοπληρωτῶν ἦτο ἡ ἀπειλὴ τῆς ἱεροσυλίας, ἣτις ἐπεροίπετο κατὰ παντὸς ὅστις κατεκράτει ἱερά χρήματα.

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι βαθμηδὸν ἤρχισαν νὰ συγχώνονται τὰ πολιτικὰ μετὰ τῶν ἱερῶν ταμείων· ἐπῆλθε δὲ πλήρης συγχώνευσις αὐτῶν κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν περίοδον, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, ὁπότε καὶ κοινοτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ χρήματα ἀπετέλουν ἓν καὶ τὸ αὐτό, θεραπεύοντα καὶ τὰς κοινοτικὰς ἀνάγκας καὶ τὰ ἔργα εὐποιίας, ὅπως ἐχρησιμοποιοῦντο καὶ διὰ «δοσῖματα» εἰς τὰς Τουρκικὰς ἀρχὰς ἐν περιπτώσει ἐκτάκτων φορολογιῶν. Προφανῶς τοιοῦτόν τι θὰ συνέβαινε καὶ κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν περίοδον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡγείροντο ἀπαιτήσεις ἐκ μέρους τῶν ρωμαϊκῶν ἀρχῶν. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐποχὴν καὶ ἰδιώται ἠδύναντο νὰ δανεισθῶσιν ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων. Τοῦτο ἀπέβη συνηθέστατον κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν περίοδον, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπὶ Τουρκοκρατίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον παρέσχε μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὰς συναλλαγὰς καὶ τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ δουλεύοντος Γένους.

Ἀνέκαθεν κύριος σκοπὸς τῶν ἱερῶν χρημάτων ἦσαν τὰ ἔργα εὐποιίας, αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰ ἱερά Ταμεῖα Τραπεζιτικαὶ ἐργασίαι ἦσαν ἁπλῶς μέσα πρὸς ἐπαύξησιν τῶν πόρων αὐτῶν.

Ἡ Χριστεπώνυμος Πολιτεία τοῦ Βυζαντίου, ἀποβλέπουσα πρὸς τὸν κύριον σκοπὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταμείων, ἐνεθάρρυνε τὴν ἐπαύξεισιν τῶν πόρων αὐτῶν, εἴτε διὰ τῶν πρὸς αὐτὰ γενομένων εὐσεβοφρόνων δωρεῶν, εἴτε διὰ τῆς προστασίας τῶν Τραπεζικῶν ἐργασιῶν εἰς ἃς ταῦτα ἐπεδίδοντο, σιθναρῶς βοηθοῦσα τὴν ἐκκλησίαν προκειμένου περὶ χρημάτων δανεισθέντων εἰς ἰδιώτας.

Εἶναι πλάνη ἀκατανότητος τὸ νὰ νομίζεται ὅτι ἦτο σπατάλη περιττὴ καὶ ἐπιζημία εἰς τὸ Κράτος ἡ προσφορὰ δωρεῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας. Ἡ πλάνη αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς ἀγνοίας τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ ἱερὰ αὐτῆς ταμεῖα ἦτο ἐπιφορτισμένη μὲ τὰς δαπάνας τριῶν σημερινῶν Ὑπουργείων: Παιδείας, Προνοίας καὶ Ὑγιεινῆς, ἐπὶ πλεον δὲ αὕτη ἔφερε τὸ βάρος τῆς ἐξαγορᾶς τῶν αἰχμαλώτων. Ἐπομένως τὸ Κράτος ἡνόει μὲ πᾶν μέσον τὸν πλουτισμὸν τῶν ἱερῶν ταμείων.

Εἰς Νεαράς τοῦ Ἰουστινιανοῦ βλέπομεν πάντοτε, προκειμένου περὶ ἐκκλησιῶν, νὰ γίνεται μνεῖα καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτωμένων εὐαγῶν ἰδρυμάτων Ὁρφανοτροφείων (κυρίως διὰ τὰ ὄρφανὰ πολέμου), ξενώων (νοσοκομείων δηλαδὴ) γηροκομείων, λεπροκομείων κλπ.¹.

Ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Προκοπίου φερομένη Ἀποκρύφῳ Ἱστορίᾳ ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς ἀναφέρει ἐν ἀνέκδοτον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ψέξῃ τὸν Ἰουστινιανὸν ἑξετάζων ὅμως τις τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἐπισταμένως, βλέπει ὅτι τὸ ἀποτελεσμα εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετον².

Τὸ ἐν τῷ ἀνεκδότῳ τούτῳ μνημονευόμενον ἐπιεισόδιον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Ἰουστινιανὸν νὰ ἐκδώσῃ νόμον κατοχυροῦντα τὰ πρὸς τὰς ἐκκλησίας χρέη μὴ παραγραφόμενα εἰμὴ μόνον μετὰ παρέλευσιν ἑκατονταετίας³.

Ἐν γένει ἅπαντες οἱ βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ ἐφεξῆς ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν πλουσίων ἰδιωτῶν προσέφερον εἰς τὰς ἐκκλησίας μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ ὥς καὶ πολύτιμα ἀναθήματα ὅπως ἐπαρκέσωσιν αὐταὶ εἰς τὰ ἔργα εὐποιίας, εἰς τὰ ὅποια ἐπεδίδοντο. Καὶ ἂν δὲ ἀκόμη οἱ ἴδιοι προσέβαινον εἰς τὴν ἵδρυσιν εὐαγῶν καταστημάτων, τὴν φροντίδα τῆς λειτουργίας αὐτῶν ἀνελάμβανεν ἡ Ἐκκλησία.

Ἦνθισεν ὅντως ἡ φιλανθρωπία εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ προσπάθεια ὅπως ἔλθῃ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δὲν ἔμεινεν ἀτελεσφόρητος ἐν τῇ Χριστεπωνύμῳ αὐτοῦ Πολιτείᾳ.

Εἶναι ὅμως ὑπερβολὴ τὸ νὰ νομισθῇ ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι δὲν

¹ Βλ. τὴν ὑπ' ἀρ. 75 Νεαράν.

² (Βλ. Προκοπίου, *historia arcana*, ἔκδ. Βόννης, σ. 156 ἑξ.).

³ Ὁ σχολιαστὴς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀποκρύφου ἱστορίας, Ν. Ἀλλεμάνος λέγει ἐν σ. 464 ὅτι ἡ διάταξις αὕτη περιέχεται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 73 νεαρά τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

ἤσκειτο ἡ φιλανθρωπία. Εἰς τὴν πλάνην ταύτην ἔδωσεν ἀφορμὴν ἡ πρωτοβουλία τὴν ὁποίαν ἔλαβεν Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης, ὅπως προτραπῶσι καὶ οἱ Ἑθνικοὶ νὰ ἐπιδειξῶσι τὰ αὐτὰ μὲ τοῖς Χριστιανοῦς φιλάνθρωπα αἰσθήματα ἔξαιρόμενοι εἰς τὸ ὕψος ἑνὸς Μεγάλου Βασιλείου παραδείγματος χάριν, ὅστις ἔτρεφε τρεῖς χιλιάδας πενήτων.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ ὅτι «ἡ δαίδαλος αὐτὰ» εἶχε πέσει πλέον χαμαί, ὃ δὲ Φοῖβος οὐκέτι εἶχε καλύβαν. Τὰ ἱερὰ τῶν Ἑθνικῶν ὁσημέραι κατέπιπτον διὰ νὰ ἀφανισθῶσι μετ' ὀλίγον ἔντελως. Ἀπητοῦντο δὲ κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐποχὴν τεράστια ποσὰ διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἡ κατακλύσασα τὸν τότε πεπολιτισμένον κόσμον δυστυχία λόγῳ τῶν μεγάλων βαβαρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ τοῦ κύματος τῶν πενήτων προσφύγων Ἑλλήνων τε κοὶ μὴ οἱ ὅποιοι εἰσέρχοντο κατὰ μυριάδας ἐντὸς τοῦ Κράτους.

Κατὰ δὲ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἤσκειτο ἐν εὐρυτάτῃ μοίρᾳ ἡ δουλεία, οἱ δὲ Κύριοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκτρέφωσι τοὺς δούλους τῶν. Δι' ἅπαντας ὅμως τοὺς πτωχοὺς εἶτε ἐλευθέρους εἶτε δούλους ὑπῆρχεν ἀφθονία κρεάτων καὶ παντοειδῶν τροφῶν ὀφειλομένη εἰς τὰς θυσίας τὰς τε δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς, ἀπὸ τῶν πολυτελεστάτων ἑκατομβῶν μέχρι τοῦ ταπεινοῦ δείπνου τῆς Ἑκάτης, ἀφ' ἑτέρου δὲν μᾶς εἶναι ἐπαρκῶς γνωστὴ ἡ λειτουργία τότε τῶν Ἀσκληπειῶν, ἐκ τῶν ὀλίγων ὅμως στοιχείων τὰ ὅποια κατέχομεν δυνάμεθα νὰ συναγάγομεν ὅτι ἐν αὐτοῖς, ὅπως καὶ ἐν τοῖς Μαντείοις καὶ τοῖς λοιποῖς Ἱεροῖς μὲ τὸ πολυάριθμον καὶ ἐξειδικευμένον προσωπικόν των, παρείχοντο ὑπηρεσίαι εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα οὐχὶ εὐκαταφρόνητοι. Τελευταίως χάρις εἰς τὰς ἐρεῦνας τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ Ἀσκληπειεῖον τῆς Γόρτυνος, ἐνθα γίνονονται αἱ σχετικαὶ ἀνασκαφαί, ἀπετελεῖτο ἐκ δύο τμημάτων δυναμένου ἐκάστου αὐτῶν νὰ περιλάβῃ τοῦλάχιστον ἑκατὸν ἀσθeneῖς. Τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν ἦτο προωρισμένον διὰ τοὺς στρατιώτας, τὸ δὲ ἕτερον διὰ πολίτας.

Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ καίχημα τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, ὃ θεσμὸς τῶν ὀρφανοτροφείων καὶ ἡ αὐτόχρημα τρυφερὰ μέριμνα διὰ τὰ ὀρφανὰ πολέμου δὲν εἶχεν τὸ ἀντίστοιχόν του κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν; Τὴν ἀπάντησιν δίδει ὁ Περικλῆς εἰς τὸν ἐπιτάφιόν του.

Καὶ ταῦτα μὲν ὥς πρὸς τὴν κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον χρησιμοποίησιν τῶν χρημάτων τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ ἔργων εὐποιίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους χρησιμοποίησις τῶν ἱερῶν χρημάτων ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν του, χρείας τυχούσης, ἐγένετο κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐποχὴν.

Κατὰ πρῶτον λόγον ἔχομεν τὸ γνωστότατον τοῖς πᾶσι παράδειγμα τῆς διαθέσεως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Σεργίου ἀπάσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ εἰς ρευστὸν χρῆμα καὶ εἰς ἀναθήματα τιμαλφῇ, ὑπὲρ τοῦ πολέμου τὸν ὅποιον διεξῆγεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος ἐναντίον τῶν Περσῶν.

Ἐχομεν προσέτι τὸ παράδειγμα τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ, ὅστις κατέσχευεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν τῶν ἐκκλησιῶν εἰς χρήματα καὶ εἰς ἀναθήματα πρὸς διεξαγωγὴν τῶν πολέμων του. Τὸ πρᾶγμα ἀναφέρει Ἄννα ἡ Κομνηνὴ ἐν τῇ Ἀλεξιάδι, ἐπιβεβαιοῦν δὲ καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. XXII Χρυσοβούλλου ἀπολυθέντος κατ' Αὐγουστον μῆνα τῆς Ε' ἰνδικτιῶνος τοῦ ἔτους 1080¹, ἐν ᾧ λέγει σὺν ἄλλοις... «ἐνθεν ὑπ' ἀμνηχίας καὶ τοῦ μὴ συμπεσοῦσιν ἔχειν ὅ,τι καὶ χρῆσαιτο, τῶν ἱερῶν ἔγνω καὶ θείων ἄψασθαι κειμηλίων καὶ τούτοις τὸ τῆς χρείας ἐνδέον παραμυθεῖσασθαι. Τουτί μὲν τὸ ἔργον ἐν πολλαῖς τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν διεπράξατο καὶ πολλὰ τῶν ἀναθημάτων εἰς δημοσίας ἔστρεψε χρείας, οὐχ ὕβρει καὶ περιφρονήσει θεοῦ, οὐδ' ὀλιγωρίᾳ τῶν εὐαγῶς αὐτῷ ἀνατεθέντων... ἀλλὰ καιροῦ περιστάσει...».

Ὁ Ἀλέξιος ἐν συνεχείᾳ, ἐπηρεασθεὶς προφανῶς ἐκ τῶν ἐπιτιμήσεων τοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Λέοντος, ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐπανάληψιν τῆς τοιαύτης πράξεως. Οὐχ' ἦπτον ὅμως τὸ πρᾶγμα, ὥς φαίνεται, ἐξηκολούθησε κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ὑστάτην τοῦ Κράτους πνοὴν ἔχομεν τὸ παράδειγμα Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις, ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως τὰ σκευὴ τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὸν Φραντζῆν, γράφοντα² «ἐπειδὴ καὶ χρημάτων ἐσπένιζον τὰ βασίλεια διὰ τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν, προσέταξεν ὁ βασιλεὺς λαβεῖν τὰ τῶν ἐκκλησιῶν σκευὴ ἅγια καὶ ἀφιερωμένα τῷ θεῷ, καὶ χρήματα ἐποίησεν. Καὶ μή τις ἐγκαλέσῃ ἡμᾶς ὡς ἱεροσύλους³ ἔνεκεν τῆς τοῦ καιροῦ ἀνάγκης ἐγίνετο...»².

I. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

¹ Βλ. Ζέπου, Νεαγαὶ καὶ Χρυσόβουλλα, σσ. 302 - 304.

² (Ἐκδ. Βόννης, σ. 256, 7 - 10). Ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, τὴν λέξιν «*ἱεροσύλος*» μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν προκειμένῳ.